

Meno: Katarína

Priezvisko: Liptáková-Jacková

Králi dediny

Letné noci a horúci asfalt. Bolo dusno a my sme mu ešte pridávali dymom z cigariet. Ale nedalo sa inak. Boli sme frajeri. Mali sme veľké sny a o sebe ešte väčšie predstavy. Ležali sme na horúcom asfalte v úplnom tichu.

„Takú tmu nemajú nikde“, povedala som hrdo a potiahla si ďalší šluk.

Do tmy zasyčal papierik pomaly sa meniaci na popol. Na vrchole nášho kopca sme boli len my dvaja a tisíc tristo spiacich ľudí pod nami.

„No a? Mňa tá tma nijak neberie. Radšej by som bol vo svetlách mesta v Bláve.“ Poslednú vetu zarapoval.

Vždy, keď hovoril o Bratislave, zosmutnela som. Nepovedala som nič a tak nás ďalej pohlcovalo ťažké letné ticho a nekonečná, hviezdami zdobená tma. Ležali sme vedľa seba, každý po strane krabičku cigariet a ruky sa nám takmer dotýkali. Jeho mikina krásne voňala.

Na tú vôňu nikdy nezabudnem. Bola to zmes vyprášaného jedla, cigariet a voňavky Hugo Boss. Vyfúkol hustý dym do tmavého prázdna. „Došli mi cigarety, zjždeme do baru.“

Nechcelo sa mi, no aj tak som s ním išla na druhý koniec dediny. Schádzali sme kopec a prechádzali medzi domami. Vykračovali sme si ako po červenom koberci. „Sme králi tejto dzedziny.“ Opäť slabý pokus o rapovanie. Prekrútila som očami.

Obe strany ulice lemovali domy, v ktorých bolo pozhasínané. Záhrady a v nich psi, ktorí spali.

Predzáhradky a v nich pripravené autá na druhý deň a pred domami vrby, z ktorých sa mi

najviac páčili tie kučeravé. O druhej v noci bol bar prázdny. Ale Lexi, pôvodne menom Alex tam trávil všetok svoj čas. Preto aj teraz nás nenechal v štichu. Zobrali sme cigarety a vydali sa naspäť, hore na kopec. Príliš sme sa nerozprávali. Matej bol totiž raperom a ja punkáčkou. Napriek tomu sa mu páčil od prvej chvíle, a tak som s ním každú noc chodila von tak, aby nás spolu nikto nevidel. To znamená, aby nikto nevidel, že chodím von s raperom a že on chodí von s punkáčkou. Rodičia zaspali. Vykradla som sa z domu. Bolo pred polnocou a pouličná lampa ešte svietila. Matej ma čakal v tieni mohutného stromu s mikinou na hlave stiahnutou až do očí, skúmal špičky svojich tenisiek. Keď začul moje kroky, dvihol hlavu a usmial sa. Konečne sme si mohli vychutnávať vzájomnú prítomnosť a pri tom sa tváriť, že sebou navzájom opovrhujeme.

„Dáš si?“ ponúkol ma cestou nahor.

„Dik“ usmiala som sa. Fajčili sme, pozerali sa na hviezdy a pomaly kráčali hore ulicou.

„Čo myslíš? Budeme sa takto dívať na hviezdy aj o desať rokov?“ opýtala som sa a dúfala som v jednu jedinú odpoveď.

„Čo ja viem? Ak Boh dá, o desať rokov budem v Pétržke.“ A pri výraze „v Petržke“ zatiahol ako v starých disko klipoch.

Tá odpoveď ma sklamala. Keď sme sa blížili na koniec kopca, objavilo sa množstvo komárov a obaja sme si nasadili kapucne a zatiahli sme si ich cez celé tváre.

„Pohni!“ skričal Matej a ja aj s mojimi astmatickými pľúcami som utekala za Matejom do kopca. Konečne sme boli na mieste. Lahli sme si a komáre stratili našu stopu. Opäť tma, ticho a hviezdy.

Po dlhej tichej pauze som to nevydržala. „Ja nechcem, aby si odchádzal do Blavy.“

„A čo sa ti na tom nepáči, ha?“

„Neviem, iba nechcem, aby si odišiel. Patríme tu.“

„Tak si tu patri, keď chceš. Ja chcem niečo viac. Chcem lóve bejby, chápeš to?“

Schmatla som ho za rukáv. „To bejby si nechaj. A na čo ti budú všetky tie prachy? Kúpiš si dom, auto, vily, značkové oblečenie a neviem čo ešte. A potom? Budeš mať všetko a čo? Čo ďalej? Blbý pocit, že nič iné nemáš.“

Asi tomu celkom nerozumel. Zmocnil sa ma pocit bezmocnosti. Moje slová sa vznášali vo vzduchu ako mydlové bubliny a mizli bez toho, aby splnili svoj účel.

„Punky, punky, chudáčik punky punky“, vysmieval sa mi a popri tom okolo mňa nemožne poskakoval. Bol o dva roky starší. Mal sedemnášť, ale bolo to decko. V tej chvíli som to pochopila. Možno, keď bude mať tridsať, pochopí, o čom hovorím. A nechala som ho, nech zaháňa svoj pocit bezvýznamnosti tým, že sa mi bude posmievateľ, pretože som vedela, že som aspoň na chvíľku nahľadala jeho predstavu o životných prioritách, ktoré boli nesprávne. Možno bol aj rád, že má niekoho, kto mu povie pravdu, lebo ma schmatol za ruku a tanečným krokom ma za sebou vliekol smerom na cintorín.

To bolo naše druhé miesto, kde sa dal v lete tráviť nočný čas. V duchu som sa prežehnala a ospravedlnila mŕtvym a ľahli sme si na spojený hrob. Kameň príjemne chladil, ale v mikinách sme boli obaja spotení. Komáre však boli aj tu, a tak sme nemali na výber. Ležali sme a dívali sa na hviezdy. Matejova ruka schmatla tu moju a spoločne sme prstami kreslili na nebo obrázky a rôzne vzorce. Padala hviezda, ale nestihla som si nič želať.

„Želala si si?“

„Nie, nestihla som.“

„Ja som si želal.“

„Hej, zase tú tvoju blbú Petržku, čo?“ a stislo mi hrdlo.

„Predstav si, že hej. Ty nevieš, aké je to tam super. Je tam kopa hip hopu. Chápeš? Je to moje mesto. Ja tam patrím. Nie do tejto... (nedopovedal). Keď budem mať osemnášť, odídem

a budem niekto. A ty budeš nikto.“

„Máš nejaký problém?“ rozhnevala som sa. „Ja nepotrebujem iných, aby som bola niekým. Budem sama sebou a to mi stačí.“ Ticho by sa dalo krájať. Ubehlo pár minút. Hviezdy na nás žmurkali v rytme nočného cvrlikania.

„Chceš cigu?“- uzmierovacie gesto. Sadol si do tureckého sedu a oprel sa o ruky. So zaklonenou hlavou, vytočenou k nočnému nebu mi začal rozprávať o svojich snoch.

„Každý blbý deň túžim po svojom živote. Nebaví ma škola. Nebaví ma byť doma. Foter je neznesiteľný a mama okolo neho furt skáče. Moji felas nerozumejú ničomu. Furt dokola tie isté kecy. Potrebujem vypadnúť...“ sypal to zo seba úplne vážne. Tak vážne sa so mnou ešte nikdy nerozprával. „Na Slovensku neni žiadne mesto, kam by som chcel ísť. Štartovací mostík – Blava, potom Praha a potom uvidím. Ty tomu nerozumieš, punky, punky.“ A keď skončil, nevedela som, čo na to povedať. Napadlo mi iba: „Rozumiem, ani nevieš, ako.“

Ale nerozumela som. Doma som sa cítila dobre, mala som všetko, čo som chcela a nemala som najmenšiu túžbu odísť. Mojim jediným cieľom bolo nájsť slobodu a ostať slobodná. To bolo všetko. Boli sme si kvit, on by tomu nerozumel rovnako, ako ja.

„Koľko je hodín?“ Obávala som sa, že sa bude brieždiť. Domov by som mala prísť skôr, ako sa naši zobudia.

„Sú tri.“

„Tak to je v pohode.“ Zaliel ma pocit šťastia. Mala som ešte nejaké dve, tri hodiny, aby som s ním strávila čas.

„Presunieme sa?“

„Kam?“

„Na školák.“

„Tak fajn.“

Len o niekoľko metrov ďalej bola škola a pri nej malý školský dvor. Preskočili sme plot a sadli sme si na detský kolotoč. Matej ma začal točiť. Tma sa násobila. Najprv dvoma, potom tromi a nakoniec bola tma tisíckrát väčšia ako pred minútou. Zlievala sa mi do jednej veľkej čiernej masy a začalo sa mi zatmievať pred očami. Počuli sme kroky. Kolotoč zastal. Zbystrila som. Nechcela som, aby nás tu niekto uvidel. Nie pre to, že sme na súkromnom pozemku. Ale preto, že on je hip hoper. Matej mal presne rovnaké starosti. Začínalo sa brieždiť.

„Počkaj, idem sa tam pozrieť.“ Zašiel za roh a za chvíľu som počula rozhovor, ale nerozumela som slová. Vrátil sa o dosť uvoľnený.

„Tak čo?“

„To bol len Feri. Šiel si niekam zahuliť. Ale povedal som mu, že tu s niekým som. Pochopil, že s nejakou babou.“

„Aha.“ Cítila som sa veľmi trápne, no aspoň Feri nevedel, že tá baba som ja.

„Tak, kde sme skončili?“ chcela som nadviazať na predošlý rozhovor.

„Už neviem.“ A opäť ma roztočil.

„Nie, už nechcem.“ Zastavila som ho.

Prišiel ku mne a sadol si tesne vedľa mňa. „A čo chceš?“

„Chcem ísť s tebou.“

Zasmial sa.

„Nehovorila si pred chvíľou, že tu patríme? Že niekdy nechceš odísť?“

„Hovorila.“ Dedinou sa rozľahli prvé kohútie zakikiríkania. „Lenže bez teba tu neostanem.

Pôjdem s tebou.“

„Mám nápad. Fakt by si so mnou šla? Ale hneď teraz?“ vzrušenie sa vznášalo všade okolo nás.

„To vieš, že hej.“ Povedala som bez váhania a napäto som čakala, čo vymyslel. Začal ťukať do

telefónu.

„Okej, dnes o druhej odchádza vlak do Blavy. Sme tam hneď večer. Ozvem sa kamošovi, ktorý tam býva, či má voľný flek a pôjdeme tam na pár dní, kým nesplašíme nejaké prašule.

A ďalej uvidíme.“

„Tak to znie super!“ potešila som sa. Plán bol dobrý. Reálny. Preto sa mi páčil. Boli sme teda dohodnutí na jednu na autobusovej zastávke. Tešila som sa a kráčala som smerom domov.

Od dnes spolu strávime nekonečné množstvo času.

O päť hodín neskôr.

O desiatej som sa zobudila a zišla dole. V obývačke bola mama a sestra. Pozerali telku. Oco bol niekde v záhrade. Dala som si sprchu. A pohrala som sa s mačkou. Nazbierala som jahody. Napadlo mi, že sa mám ísť baliť do Blavy. Nechcelo sa mi, ale zbalila som sa.

O trištvrte na jednu som zavolala Matejovi. Povedal, že sa mu dnes veľmi nechce. Ja som s ním súhlasila. Ani mne sa veľmi nechcelo.

O desať rokov neskôr.

Sedím v útulnej kuchyni petržalského bytu, vo vedľajšej izbe oddychuje môj manžel, z okna sa pozerám na párik tínedžerov s kapucňami stiahnutými až na oči pomaly prechádzajúcich ulicou a spomeniem si na Mateja. Jeho vlak ešte neodišiel.